

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 22. ledna 2020 v Liberci v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Blanky Škrétové a přísedících Bc. Zity Frydrychové a Romany Sitové,

takto:

Obžalovaný

[celé jméno svědka], narozený dne [datum] v [obec], trvale bytem [adresa poškozené], adresa pro doručování [adresa svědka a obžalovaného], toho času ve vazbě ve Vazební věznici Teplice,

je vinen, že

- I. v době od nejméně července 2017 do dne 8. 3. 2019 v Liberci, v obytném domě v [ulice] ulici [adresa], v bytové jednotce č. 1206/20, [celé jméno svědka], [datum narození], ve společném obydlí s družkou [celé jméno poškozené], [datum narození], soustavně a pravidelně, tj. opakovaně, nejméně pětkrát měsíčně svou družku fyzicky napadal, a to údery rukou i kopanci do různých částí těla, zalehával ji na zemi svým tělem, přičemž jí sprostě nadával, urážel ji a vyhrožoval taky usmrcením, tj. ponižoval ji a psychicky týral, což začalo plíživě a postupně jeho jednání gradovalo, a k tomuto jednání v různé intenzitě docházelo, neboť zejména:
- II. kolem 5. 11. 2017 fyzicky napadl poškozenou opakovanými údery ruky do obličeje se způsobením hematomů v obličeji,
- III. 12. 11. 2017, po vzájemné výměně názorů do poškozené strčil a udeřil ji pěstí zezadu do hlavy, kopal ji nohou, přičemž jí sprostě nadával „ píčo“, chytil ji pod krkem a křičel, že ji zabije, dotlačil ji tak ke zdi a opřel ji o ni, chytil ji oběma rukama za krk a táhl nahoru, pak ji zatáhl do ložnice bytu a řekl jí, že od něho nesmí odejít ani volat mámě; přičemž poškozená utrpěla otřes mozku, podvrtnutí krční páteře, zhmoždění ramene vpravo, zhmoždění

hrudníku a břicha, podkožní krevní výron v oblasti pravé očníce 3 x 3 cm, levé očníce 2 x 2 cm, hematom s otokem nad kořenem nosu a na pravé tváři, hematom v týlní krajině 3 x 3 cm, oděrku kožního krytu na krku vlevo 2 x 2 cm, oděrku na břicho 2 x 2 cm, oděrku pod dolním rtem vpravo, což si vyžádalo lékařské ošetření s nutnou hospitalizací v Krajské nemocnici Liberec od 12. 11. 2017 do 13. 11. 2017 s omezením v obvyklém způsobu života přesahující 7 dnů,

- IV. kolem 26. 1. 2018 fyzicky napadl poškozenou úderem ruky do obličeje se způsobením hematomů v obličeji,
- V. kolem 25. 6. 2018 fyzicky napadl poškozenou úderem ruky do obličeje se způsobením hematomů v obličeji,
- VI. kolem 11. 7. 2018 fyzicky napadl poškozenou úderem ruky do obličeje se způsobením hematomů v obličeji,
- VII. v červenci nebo srpnu 2018 jí vyčítal, že je líná jako prase, že nic neudělá a jiné holky by pro něj udělaly maximum, že nevynesla odpadkový koš a řekl jí, aby ho vynesla, což poškozená okamžitě neučinila, proto koš vzal, vysypal ho na vyprané prádlo, strčil do ní a přikázal jí, aby jím vysypané odpadky sebrala, což ona udělat nechtěla, protože ji předtím kopl bolestivě do nohy, potom ji strčil, až spadla na zem a opět ji kopl do nohy, přitom jí řekl, že pokud to neuklidí, tak bude muset odpadky sežrat, vzal slupku od banánu, potřísnil ji cigaretovými nedopalky a rval jí tu slupku do pusy s tím, že to musí sežrat, čemuž se ona bránila a on pak odešel do ložnice bytu; a další dílčí útoky různé intenzity,
- a tímto jednáním obžalovaného ve svém souhrnu způsobil poškozené akutní reakci na stres přecházející v posttraumatickou stresovou poruchu, která odezněla a zanechala pouze přetrvávající lehkou úzkostnou poruchu a lehkou poruchu přizpůsobení,
- VIII. dne 14. 4. 2019, okolo 1:00 hod., když poškozený [celé jméno poškozeného], [datum narození], jako řidič taxi služby vozidlem zn. Škoda Octavia, nezjištěné RZ, společnosti P taxi Liberec, odvážel obžalovaného [celé jméno svědka], [datum narození], s poškozenou [celé jméno poškozené], [datum narození], na adresu [adresa], asi cca 50 metrů od jejich bydliště, přičemž [celé jméno poškozeného] z chování dívky usoudil, že s obviněným [celé jméno svědka] jet nechce, protože ji k taxíku táhl za ruku, přitom jí sprostě nadával, že je „kunda“ a „píča“ a ať si sedne do taxíku, do něhož poškozenou silou strčil a zabouchl za ní dveře, v ruce přitom držel kabelku poškozené, která plakala a stěžovala si, že ji bolí noha; obžalovaný [celé jméno svědka] po poškozené v taxíku její kabelkou hodil, naklonil se a udeřil ji pěstí do nohy, přitom seděl na sedadle spolujezdce a poškozená na zadních sedadlech, poté někde v půli cesty obžalovaný taxikáři [celé jméno poškozeného] řekl, aby se do toho nepletl, že ví, že by se dívky rád zastal, a kdyby se tak stalo, obžalovaný by ho zrušil; taxikář měl z obžalovaného strach, a proto nikterak nezasáhl,
- IX. dne 14. 4. 2019 v době od 1:00 hod. do 1:15 hod. v [ulice] ulici v Liberci, fyzicky napadl poškozenou [celé jméno poškozené], [datum narození], kterou táhl za vlasy ke vstupním dveřím, křičel na ni „píčo, ty mě nebudeš poslouchat?“, udeřil ji několikrát pěstí do dolní části těla poté ji táhl do domu [adresa] k výtahu, následně do bytu č. 1206/20, kde poškozenou dále fyzicky napadal úderem ruky do obličeje, zadní i přední části těla, poškozenou napadal i kopy nohou, a během napadení poškozené vyhrožoval usmrcením, přitom jí při fyzickém napadání způsobil otřes mozku, zhmoždění obličeje více vpravo s otokem a hematomy v oblasti obou očí více vpravo, prokrvácení spojivky pravého oka, tržně zhmožděnou ránu ve střední části čela svisle orientovanou délky 4 cm, stav po krvácení z nosní dutiny, mnohočetné zhmožděliny celého těla a v oblasti genitálu, oděrky na obou kolenou, hematom na levém stehně, mnohočetné hematomy na vnitřních a zevních

plochách stehem, škrábovitou oděrku délky 15 cm pod levou lopatkou s omezením v obvyklém způsobu života po dobu přesahující 7 dnů; útok ukončil až zásah přivolané hlídky Policie ČR, a útočník z místa utekl, pomocí lana, které předtím přivázal k balkonu bytu, protože na něm se údajně hodlal oběsit, čímž poškozené hrozil; poranění poškozené si vyžádalo lékařské ošetření s nutnou hospitalizací v Krajské nemocnici Liberec a omezením v obvyklém způsobu života přesahující 7 dní,

a tohoto jednání se dopustil přesto, že byl trestním příkazem Okresního soudu v Jičíně ze dne 27. 2. 2015, č. j. 1 T 35/2015-111, odsouzen kromě jiného pro přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců,

tedy

ad 1. týral osobu blízkou žijící s ním ve společném obydlí, a páchal takový čin po delší dobu,

ad 2. jiného pohrůzkou násilí nutil, aby něco opominul,

ad 3. jinému úmyslně ublížil na zdraví,

jinému vyhrožoval těžkou újmou na zdraví takovým způsobem, že to mohlo vzbudit důvodnou obavu,

dopustil se na místě veřejnosti přípustným výtržností tím, že napadl jiného, a spáchal takový čin opětovně.

Tím spáchal

ad 1. zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku,

ad 2. přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku,

ad 3. přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku,

přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku,

přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 199 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří (3) let a šesti (6) měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozeným:

- X. Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČO: 41197518, se sídlem [adresa poškozené], škodu ve výši 9 392 Kč,
- XI. [celé jméno poškozené], [datum narození], bytem [adresa], nemajetkovou újmu ve výši 94 254,64 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [celé jméno poškozené] odkazuje se svým nárokem na náhradu škody a zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného byla státním zástupcem Okresního státního zastupitelství v Liberci podána obžaloba pro skutky, uvedené ve výroku tohoto rozsudku, skutkový stav byl následně prokázán a skutky konkretizovány tak, jak jsou popsány ve výrokové části rozsudku, v hlavním líčení.

2. V hlavním líčení byl vyslechnut obžalovaný [celé jméno svědka], ten se ponejprve ke skutku ad 1. vyjádřil tak, že poškozená [celé jméno poškozené] se od něj během 2 let jejich soužití minimálně 10 x odstěhovala, pokud je mu kladeno za vinu, že poškozenou 5 x do měsíce fyzicky napadal, kdyby tomu tak bylo, tak by poškozená musela dopadnout a vypadat mnohem hůř (kdy v tomto poukazoval na skutečnost, že je profesionální zápasník MMA a má nad poškozenou výraznou fyzickou převahu), kategoricky vyloučil, že by poškozenou napadal. Pokud je v obžalobě, že poškozená měla po některém incidentu podlitiny na vnitřních stranách stehén, nedává to smysl, že by ji bil dovnitř nohou. Pokud poškozená v přípravném řízení řekla, že ji měl obžalovaný urážet a nazývat „líným prasetem“, chce poukázat na to, že jmenované je 26 let, nikdy neměla práci, nikdy nic nedělala, spala do odpoledních hodin, zatímco obžalovaný musel do práce, proto jí to mohl při nějaké hádce říct, poškozená se jen válela doma a nadávala mu. Že by vysypal koš na vyprané prádlo, je nesmysl. Dále se vyjádřil k trvání vztahu s poškozenou, vypověděl, že vztah s ní měl jen od ledna 2017 do dubna nebo května 2017, vztah poté obžalovaný ukončil z důvodu zjištěné nevěry, potom za ním ještě poškozená občas přijela, když přijela, měli spolu sex, zdržela se u něj pár týdnů a pak odjela k matce. Když se odstěhovala, vyměnil zámky, když se vrátila, dal jí klíče, poškozenou využíval jenom k tomu, aby ho měl kdo vozit, a pokud jí psal, aby se vrátila zpátky, bylo to jen za tímto účelem, poškozená si od něj pak odvezla věci. Nákupy během jejich soužití prováděla poškozená, obžalovaný se staral o úklid. Obžalovaný dával poškozené peníze, ta pochází z bohaté rodiny, ale rodiče ji od peněz odstříhli, na společné dovolené byli v roce 2018. Neměli trvalé soužití, třikrát do měsíce poškozenou z bytu vyhazoval sám obžalovaný, říkal poškozené, ať vypadne. Obžalovaný uvedl, že když někdo někoho týrá, tak ho drží doma, neví, jestli správně chápe výklad toho zákona, poškozenou vyhazoval třikrát do měsíce.. K dotazu na incident z listopadu 2017 uvedl, že byl s poškozenou popít, měl v té době spousty žen a ty jejich komunikaci naschvál přeposílaly poškozené, v jednom případě mezi nimi došlo ke scéně, kdy po něm poškozená střílela z luku a zaútočila na něj mačetou, tehdy jí vykloubil rameno, dodnes má z jejího jednání zjizvenou ruku. Poškozená brala lék Lexaurin, to je lék pro blázný, byla do obžalovaného zamilovaná a teď je zhrzená.

3. Následně obžalovaný vypovídal ke skutku ad 2., rekapituloval to, co v přípravném řízení vypověděl taxikář [celé jméno poškozeného] (kdy ke svému jednání, předcházejícímu nastoupení do taxíku, se přímo nevyjádřil) a uvedl, že to, jak situaci popsal jmenovaný taxikář, není pravda. Je nesmysl, aby taxikáři jenom tak bez příčiny vyhrožoval, kdyby předtím řval venku na lidi, tak by i taxikáři musel něco říct jiným způsobem, ale muselo by tomu předcházet nějaké jednání ze strany toho taxikáře, proto obžalovaný jeho výpověď považuje za nesmyslnou. Incidentu předcházelo, že se v baru BarBar pohádal s poškozenou, ta mu nadávala, řvala na něj, podrápala ho v obličejí, když sel obžalovaný do taxíku, nastoupila tam s ním. Není pravdou, že by ji do taxíku násilím hodil. Nikdy by to neudělal a na veřejnosti už vůbec ne. V taxíku na něj poškozená zase začala ječet, nadávala mu, hodila po něm kabelku, obžalovaný akorát hodil kabelku zpátky, poškozená zezadu zakřičela „Au“ a držela se za oko. Závěrem, k vyhrožování uvedl, že kdyby někomu vyhrožoval, vyhrožoval by úplně jinak. Obžalovaný ale nemá důvod někomu vyhrožovat, nepotřebuje, aby se ho někdo bál, když se ho bojí i policie a vězeňská služba; nepotřebuje si nic dokazovat.

4. Co se týče skutku ad 3., obžalovaný vypověděl, že s poškozenou normálně vystoupil z taxíku, poškozená byla opilá, cestou k domu upadla na zem a dostala záchvat, obžalovaný ji vzal a odnesl do bytu; poškozenou fyzicky nenapadl a vlasy jí určitě nevytrhal. Kdyby ji měl napadnout tak, jak je popsáno v obžalobě, musel by ji jako profesionální zápasník zabít. Když nechal poškozenou v bytě, tak třískl dveřmi a odešel, nic jiného se nedělo. Jestli měla poškozená v kabelce vlasy, které jí měl vytrhat, je to tak, že jmenovaná má nasazovací vlasy na klip, jsou umělé, poškozená je celá

umělá od špiček nohou po uši. K uvázanému lanu na balkoně se vyjádřil tak, že jeho psovi padaly z balkonu míčky k sousedovi o patro níž, proto pro ně lezl, pokud měl prohlašovat, že se zabije, je to blbost a i kdyby to říkal, je to jeho věc. Po provazu ten týden slézt nemohl, protože měl úraz na ruce.

5. Na dotazy státního zástupce a posléze i na dotazy zmocněnce poškozené obžalovaný odmítl odpovídat, k dotazům obhájce uvedl, že v době, kdy mělo dojít ke skutkům ad 2. a 3. byl podnapilý a poškozená také, chovala se nevhodně, vyzývavě, pak ho začala mlátit kvůli slečně [příjmení]. V taxíku kopala do jeho sedačky na místě, kde seděl, když po ní hodil obžalovaný kabelku zpátky a slyšel „ Au!“, zeptal se poškozené, jestli jí nic není, možná se jí i omluvil. První z taxíku vystoupila ona. Dále uvedl, že poškozené sám od sebe nikdy neřekl, že je tlustá, její otec ho neměl rád, ale chodil za ním, aby pro něj [celé jméno svědka a obžalovaného] vymáhal dluhy. Poškozenou nikdy nikdo neviděl zbitou. Má za to, že během jejich vztahu měla jiné muže. Vyžadovala po něm mnoho sexuálních praktik z oblasti BDSM, které se mu nelíbily a nebavily ho, byla na něj v tomto směru náročná a to bylo nejhorší. Během vztahu jí žádný telefon nerozbil, telefon po něm naopak hodila poškozená, když se jí rozbil displej, obžalovaný ho opravil nebo zaplatil nový. Dále se vyjádřil k tomu, na jakých dovolených s poškozenou byl.

6. V postavení svědkyně byla v hlavním líčení následně vyslechnuta poškozená [celé jméno poškozené], ta vypověděla, že se s obžalovaným seznámila začátkem roku 2017, od června 2017 si pronajali společně byt, kde chtěli společně žít. Ze začátku obžalovaný působil jako velice milý a přátelský člověk, zamilovala se do něj, vztah probíhal velmi dobře. V průběhu roku, v srpnu 2017 se začal vztah měnit, obžalovaný jí začal nadávat, vyčítat jí vzhled a ponižovat ji. Urážel jí kvůli její váze, nadával jí do tlustých prasat, jelikož mu chtěla poškozená vyhovět, tak začala hubnout, potom obžalovanému vadilo, že je naopak moc hubená, že vypadá jako chlap a nemá žádná prsa, poslouchala urážky typu „ nebudu píchat chlapa“, proto i podstoupila plastickou operaci. Poprvé mezi nimi k fyzickému násilí došlo při dovolené na Mallorce, tehdy jí dal obžalovaný facku před svou dcerou. V listopadu 2017 poškozenou napadl několik hodin po zápase, kdy prohrál, incident se odehrál u nich v bytě. Obžalovaný věděl, kdy ji může bít, hlídal si, aby ji nebil před lidmi. Tehdy ji sprostě urážel a nadával jí, že je děvka, že je píča a ponižoval ji, poškozený si před sebe ze strachu vzala mačetu, pak ji odložila a obžalovaný ji napadl. Obžalovaný jí pak sebral telefon, aby nemohla nikam volat, znemožnil jí i odchod do nemocnice. Společně s obžalovaným bydlela od začátku 2017 do roku 2019, trávili spolu každý den, bylo několik období, kdy se krátkodobě rozešli, nejednalo se o běžné rozchody, šlo o případy, kdy se spolu pohádali a poškozená šla třeba na jeden den spát k matce, aby uklidnila situaci. V bytě obžalovaného měla stále své věci. Incidentů bylo mnoho, na jejich detaily si již dopodrobna nepamatuje. Když byla hospitalizována v nemocnici, podepsala další den revers a vrátila se do bytu k obžalovanému. Obžalovaný jí během vztahu vyčítal, když jela za rodiči, jednou chtěl vyvolat konflikt, vyhlédl si nevynesený odpadkový koš, uhodil na ni, aby ho okamžitě vynesla, když to poškozená neučinila, vysypal obsah koše na prádlo, začal ji bít, kopat jí do nohou, vzal banánovou slupku a začal ji cpát poškozené do pusy, že pokud odpadky neodnese, bude muset slupku sežrat. Když jí obžalovaný fyzicky napadal, uměl si najít místo, kam ji několikrát udeřil. Když obžalovaný přišel o papíry, veškerý chod domácnosti obstarávala poškozená, když se o obžalovaného starala, on jí to vracel tím, že ji bil a byl na ni hnusný. Co se týče vlivu jednání obžalovaného na její psychiku, poškozená chtěla od obžalovaného několikrát odejít, ale chovala k němu velký cit, vždy ji dokázal zmanipulovat tak, aby se k němu vrátila. Ze začátku si poškozená myslela, že si za jeho chování může sama, obžalovaný se z ní snažil udělat totální trosku, aby o ni nikdo neměl zájem. Z vztahu s ním má velké trauma, zanechalo to na ní stopy, nerada vyhledává společnost. Pokud jde o řešení psychických následků, byla domluvena na sezení u psychologičky v Bílém kruhu bezpečí, nakonec tam nešla, vypořádala se s tím nějakým způsobem sama. U fyzického napadání ze strany obžalovaného nebyl nikdo přítomen, jednou, když se s ním hádala ve společném bytě, tak zrovna přijel jeho kamarád a obžalovaný do ní strčil, jinak si ale vždy dával pozor. Zpočátku vztahu byl

obžalovaný milý, ale postupem času se začal měnit, začal být podrážděný, nervózní, gradovalo to do takového stupně, že ke konci našeho vztahu poškozenou zbil i za to, že její matka dovezla jiný typ chleba. Několikrát během vztahu s obžalovaným odešla, odchody byly většinou v několikátýdenních intervalech. Po posledním incidentu v březnu 2019 si řekla, že s ním už nechce být, že k němu nic necítí. I když z ní byla troska, tak přesto se k němu asi po dvou týdnech vrátila, protože ji dokázal přesvědčit. Během jejich společného soužití neužívala žádné léky na psychiku, naopak obžalovaný ji při jednom incidentu v noci vytáhl z postele s tím, že když on nemůže spát, tak poškozená také chrápat nebude, chtěl po ní, aby dojela ke svému otci pro prášky na spaní. Lukem obžalovaného rozhodně nikdy nezranila. V září 2018 si nechal v nemocnici udělat falešnou sádku, poškozené tvrdil, že má zlomenou nohu proto se k němu tehdy poškozená vrátila. Vždycky, když na ni byl obžalovaný ošklivý, zlý, tak odešla, většinou na jednu noc, aby se uklidnil, ráno se zase vrátila, aby jí něco nevyčítal. K obžalovanému se vracela i z toho důvodu, že ji jmenovaný vydíral videem jejich společného sexuálního styku. Co se týče jejich sexuálního života, jeho detaily si poškozená nepřeje uvádět, nicméně to pro ni bylo občas velmi náročné a někdy i hodně potupné, obžalovaný po ní vyžadoval sexuální styk zpočátku každý den, někdy i několikrát denně, když ho někdy odmítla, tak jí nadával, že je líná jako prase, že je špína, že půjde někam jinam, tak ke konci vztahu jí obžalovaný přišel nechutný, odporný, během styku párkrát i brečela, nechápala, proč ji bije a pak po ní vyžaduje sexuální styk a tváří se, jakoby se nic nestalo. Obžalovaný ji během vztahu ukazoval i zprávy, že mu píšou slečny, že ho chtějí, zpočátku vztahu měla poškozená podezření, zda ji obžalovaný nepodvádí, nějaké ženy jí samy napsaly, že o ně obžalovaný projevuje zájem. Obžalovaný byl MMA zápasník, vždy když prohrál, tak ji po zápase zbil, vybil si vztek na ní, protože za poslední tři roky většinu zápasů prohrál. Dále se poškozená vyjádřila ke vztahu obžalovaného k její i k jeho vlastní rodině, své rodině poškozená detaily jejich vztahu nebo to, že ji bije, neříkala, snažila se to skrývat. Chtěla, aby obžalovaný upevnil své vztahy s vlastní matkou, jmenovaný na ni vždy nadával, říkal, že pro něj neexistuje, že to je děvka, nepsal jí ani k narozeninám, řekl o ní, ať klidně chćipne. V průběhu jejich vztahu si obžalovaný zjišťoval informace o její rodině, pak je urážel. Když s obžalovaným na začátku vztahu uvažovali o společném dítěti, nevyšlo jim to, obžalovaný jí po menstruaci nadával, že je uvnitř prohnílá, že nemůže otěhotnět. Když k nim do bytu přišli kamarádi obžalovaného, tak jí nakazoval, aby si zalezla do ložnice, protože mívala viditelné modřiny. Intenzita fyzických útoků ze strany obžalovaného se stupňovala, několik dní byl klid, ke kopání, strkání, fackám ze strany obžalovaného docházelo zhruba 5x do měsíce, nebylo to pravidelné, nadávky, slovní útoky, byly takřka obden. K obžalovanému chovala silný citový vztah, věřila tomu, že se změní, existenčně ohrožena nebyla, když dočasně odešla, tak vždy měla kam jít. Během vztahu měla peníze od svého otce, ten ji několikrát přesvědčoval, aby vztah s obžalovaným ukončila, hrozil jí i, že ji od peněz odstřihne, nikdy to ale neučinil. Ani dvoutýdenní odchod v roce 2018 nepovažovala za ukončení soužití, spíš to brala tak, že si vezmou pauzu, aby si uvědomili, co chtějí. Při odchodech ji obžalovaný osobně nevyhledával, kontaktoval ji přes telefon. Když se s obžalovaným hádala, byly to hádky i oboustranné, fyzická převaha obžalovaného jí nedávala jinou možnost, než se jeho jednání bránit slovně. [jméno] ale obžalovaného neprovokovala. Ve chvíli, kdy už došlo k nějakému fyzickému napadení, se jí ty situace zdály neřešitelné, bezvýchodné.

7. K odstěhování se od obžalovaného poškozená v podrobnostech uvedla, že na konci jara 2017, se odstěhovala asi na týden, obžalovaný jí den po jejím odchodu začal posílat fotky, zprávy, jak mu chybí, pak se poškozená vrátila poprvé. Mezitím se příležitostně odcházela vyspat k matce, když viděla, že je obžalovaný agresivní, a pak se ráno vrátila. Podobně odešla v září potom, co ji obžalovaný zbil, opět se vrátila, když jí volal, že má zlomenou nohu; to si vymyslel, pak už u něj poškozená zůstala. Od září 2018 spolu byli 24 hodin denně, předtím se od něj odstěhovala asi na týden, mezitím se ale stejně vídali a poškozená u něj občas přespávala. Jen v jednom případě na začátku roku 2017 si od obžalovaného odstěhovala i své věci, ale asi 14 dní poté si stejně všechno dovezla zpátky a s obžalovaným začala zase normálně žít. Nakonec od obžalovaného odešla

spontánně 8. 3. 2019, předchozí odchody byly vždy krátkodobé. Nestalo se, že by se během soužití s obžalovaným někdy připravovala na definitivní odchod od něj, rozhodnutí v březnu 2019 bylo zcela spontánní. V jednom případě jí nějaké věci pomáhal odvézt kamarád obžalovaného pan [celé jméno svědka].

8. Dále poškozená vypovídala ke skutkům ad 2. a 3., popsala, co jim předcházelo, dne 13. 4. 2019 šla s obžalovaným do baru BarBar, tam se nejdřív normálně bavili, pak se ale chování obžalovaného změnilo, začal poškozenou obviňovat, že flirtuje s nějakým hokejistou, vylil jí do klína pití, nutil ji, aby s ním odešla, sebral jí telefon a kabelku, před barem jí nadával, pak ji vzal za rukáv bundy a vtláčil ji do taxíku. Během večera oba popíjeli alkohol, poškozená se domnívá, že na ni alkohol větší vliv neměl, obžalovaný něco vypil také, ale ne nějak extrémně mnoho, po alkoholu se u něj ale jinak zvyšovala agresivita. Když byli v taxíku, poškozená začala brečet, obžalovaný jí sprostě nadával, otočil se, bouchl ji pěstí do nohy. Nějaká komunikace mezi taxikářem a obžalovaným proběhla, ale detailů si poškozená nevšimla, taxikář byl ze situace asi také překvapený, na dotazy poškozené ani na její žádosti o to, aby ji zavezl jinam, než požadoval obžalovaný, nereagoval. Když dojeli do [ulice] ulice, obžalovaný ji vytáhl z taxíku ven, poškozená klepala řidiči na okénko, ale ten odjel. Obžalovaný ji pak několikrát udeřil pěstí, kopl ji do rozkroku, táhl ji za vlasy, dal jí „hlavičku“ do čela, v tu chvíli začala poškozené téct krev. Nahoře ji obžalovaný přes její odpor hodil dovnitř do bytu, tam jí nadával, říkal, že se oběsí a při tom držel v ruce lano, poškozená pak asi ztratila vědomí, když se probrala, viděla na balkoně lano uvázané, to ji vyděsilo, ale zjistila, že obžalovaný na něm není. Pak slyšela, že před bytem je policie. Poškozená dále uvedla, že po incidentu byla poškozená hospitalizována v nemocnici, měla mnohočetné pohmožděniny po celém těle, otřes mozku, posunutou páteř, modřiny, podlitiny, hematomy na tvářích, neviděla na oči, nemohla ani moc chodit, protože měla podlitiny na přirození. V obvyklém způsobu života ji to omezovalo, ještě teď jí doznívají bolesti v některých napadených místech.

9. Po obžalovaném a poškozené byli vyslechnuti jednotliví svědci; jako první k věci vypovídal [celé jméno svědka], ten vypověděl, že v noci z 13. na [datum] byl na sídlišti v Rochlicích, slyšel ženský křik a vulgární nadávky směřované nějakému muži, na místě svědek zahlédl muže, jak se sklání nad ženou, co muž říkal, svědek neví, muž mluvil tlumeně, zdálo se mu, že muž nějakými výhrůzkami ženu k něčemu nutí; muž pak ženu odnesl vedle, žena přitom křičela, aby ji nechal. Obě osoby byly na místě ještě před ním, dvojici viděl na vzdálenost 20 metrů, bylo to v noci, na místě svítilo pouliční osvětlení. Přímé fyzické napadení ani nějaké tahání za vlasy svědek neviděl, přesto ale raději zavolal policii. Když osoby vešly do domu, tak také žádné napadání neviděl, žena tam chvíli ležela na zemi, žádných zranění na těch osobách si svědek nevšiml. Celý incident trval asi 15 minut, a to včetně toho, že na místo přijela policie, vstoupila do domu, kdy nějakou dobu poté svědek viděl, jak předtím viděný muž slézal, resp. seskakoval z balkonu z 1. patra a utíkal pryč. K dotazu, zda mužem byl obžalovaný, svědek uvedl, že to nemůže s jistotou říct.

10. Svědek [celé jméno svědka] vypověděl, že je velmi dobrým kamarádem obžalovaného, poškozenou zná, jmenovaná u obžalovaného střídavě bydlela a nebydlela, asi 6 x ji odvázel k její matce. Občas viděl slovní výpady, kdy poškozená obžalovanému nadávala, ten jí mohl odpovědět v podobném duchu, žádné fyzické napadení neviděl. U obžalovaného se zdržel při návštěvách třeba půl hodiny, často se stávalo, že když přijel, poškozená spala. Zranění si na poškozené nevšiml, občas byla jmenovaná poškrábaná, k tomu řekla, že to má od psa. Co se týče charakteru obžalovaného, svědek ho považuje za nadějného sportovce, agresivní není, stačí mu, když zakřičí. Poslední dobou u obžalovaného poškozená spíš nebydlela, normální vztah mezi nimi byl asi půl roku, poškozená se mu nejevila jako týraná osoba, myslí si, že někdy brala drogy. O incidentu z 14. 4. 2019 ví jen z doslechu. Nic takového, že by si do bytu vodil obžalovaný jiné ženy nebo že by si tam vodila poškozená jiné muže, neví, o poškozené něco takového zaslechl jen zprostředkovaně.

11. Podobně jako [celé jméno svědka] vypovídal i další svědek [celé jméno svědka], ten uvedl, že od května 2018 byl s obžalovaným v častém kontaktu, vozil ho na tréninky, v bytě potkával poškozenou, stávalo se, že tam třeba 2 dny nebyla, když ji zastihl, tak většinou jen tak seděla na gauči. Několikrát ji obžalovaný říkal, aby odešla, ona na to reagovala nadávkami. Obžalovaný jí určitě nebyl nevěrný.

12. Svědkyně [celé jméno svědkyně] uvedla, že je kamarádkou poškozené, v poslední době se již moc nevidaly, jednou v minulosti byla v domácnosti obžalovaného a poškozené, to byli v pohodě, nic relevantního však k věci neuvedla s tím, že si na nic podstatného nepamatuje.

13. Svědkyně [celé jméno svědkyně] v hlavním líčení uvedla, že byla sousedkou obžalovaného a poškozené v domě v ul. [ulice], zpočátku se jí oba jmenovaní jevíli v pohodě, i poškozená měla asi o 10 – 15 kg více než později, vypadala zdravě, byla veselá. Někdy na přelomu let 2017 2018 se ale poškozená začala uzavírat do sebe, chodila s hlavou sklopenou, od léta 2018 už poškozené zařizovala nákupy i její matka, poškozená sotva vyšla z bytu, když ji svědkyně potkala, všimla si i modřin na rukách nebo na nohách. Jednou na podzim roku 2018 na chodbě slyšela nějakou jejich hádku, ve výtahu si pak všimla kapiček krve, hádky přes stěny slyšela obden. Nemůže říct, kdo hádky vyvolával nebo kdo byl agresivnější, ale kromě křiku poškozené pak slyšávala i její pláč. Zatímco poškozená se pak uzavřela, obžalovaný byl neustále v pohodě, usměvavý, nad věcí. Co se týče incidentu v dubnu 2019, během noci najednou slyšela rány, hluk a křik, docházelo k nim u poškozené, svědkyně proto měla strach o poškozenou; chtěla zavolat policii, ale manžel jí řekl, že už vidí majáky. Když na místo přijela Policie ČR, šel jim její manžel otevřít vchodové dveře do domu. Policisté se pak do bytu obžalovaného dostali a našli tam poškozenou.

14. Další sousedka – svědkyně [celé jméno svědkyně] – k věci uvedla, že přes stěny občas slyšela hádky, aktivnější byla při hádkách asi žena, co se týče vztahu k obžalovanému a poškozené, tyto blíže neznala, když je potkávala v domě, připadali jí oba normální. Frekvenci hádek si nepamatuje, nic bližšího k věci neuvedla.

15. V postavení svědků byli vyslechnuti rodiče obžalovaného i poškozené. Otec poškozené [celé jméno svědka] k věci nic podstatného neuvedl, matka poškozené [celé jméno svědkyně] vypověděla, že její dcera neužívala žádné léky ani drogy, občas brala Letrox na štítnou žlázu. Obžalovaný několikrát verbálně nadával i svědkyni ale nenapadl ji. Svědkyně viděla dceru po několika incidentech zbitou, jejich přesná data si nepamatuje, ale má to nafocené. O napadání nikde nic neříkala, protože ji o to dcera požádala, prosila ji, ať to nikde nehlásí. K její výpovědi se vyjádřil obžalovaný, řekl, že je nesmysl, aby se matka dívala 2 roky na to, jak někdo týrá její dceru, nebo aby si to fotila, je to nesmysl. Rodiče obžalovaného, [celé jméno svědka] st. a [jméno] [příjmení] [příjmení], k věci vypověděli, že poškozenou několikrát viděli, zdála se jim jako normální dívka, žádná zranění u ní neviděli. Podle matky měla o společné soužití s obžalovaným zájem hlavně poškozená, syn se na to tolik netvářil, později slyšela od syna o tom, že začaly problémy, že už s poškozenou nechce být. Jednou k nim přijeli, obžalovaný byl poškrábaný na ruku a v obličeji a poškozená jim s úsměvem začala vyprávět, že se učila s „ katanou“. Na návštěvě syna v ul. [ulice] nikdy nebyla, viděla nějakou komunikaci mezi poškozenou a synem, poškozená tam byl vulgární.

16. Poslední přímo slyšený svědek [celé jméno poškozeného] vypovídal ke skutku ad 2., kdy uvedl, že u baru BarBar naložil obžalovaného a jeho přítelkyni a odvezl je do ul. [ulice], v autě dal obžalovaný rádio nahlas, pokřikoval na poškozenou, minimálně jednou praštil do palubní desky. Když jmenovaní nastupovali, obžalovaný naložil poškozenou na zadní sedačku, vtáhl ji za ruku dovnitř, rozloučil se s někým a nastoupil dopředu; svědek v tu chvíli hledal jiného zákazníka, pro kterého přijel, ale ten nenastoupil. V autě obžalovaný nadával, že to poškozená přehnal, sprostě na ni křičel, naklonil se ke svědkovi a řekl mu, ať se do toho neplete, svědek znal obžalovaného jako zápasníka MMA, proto nic neudělal. Obžalovaný se poškozenou pokusil během jízdy uhodit kabelkou, z auta pak vystoupila první poškozená, obžalovaný mu zaplatil, svědek se musel přes

řev rádia soustředit na to, aby vrátil správně, a poté hned odjel, že by po něm chtěla poškozená nějakou pomoc, si nevšiml, do zpětného zrcátka se nedíval. K dotazu státního zástupce uvedl, že v autě se k němu obžalovaný naklonil, řekl mu přímo, ať se do toho svědek neplete, nebo že ho jinak zruší, že chápe, že by se chtěl svědek poškozené zastat; svědek se ho v té chvíli bál. Na to, zda při nastupování do auta padaly nějaké vulgární nadávky, si nepamatuje. Když už byla poškozená v autě, měl svědek nějaký eventuální prostor na to, aby případně odjel, když se obžalovaný bavil s někým venku. Po incidentu policii nevolal, v autě se v podstatě nic nestalo. Když už bylo zapláceno, tak už neměl důvod někam volat, bral to jako partnerskou neshodu a nechtěl se do toho montovat.

17. Se souhlasem stran byly čteny protokoly o výslechu svědků [celé jméno svědkyně] a [celé jméno svědka] a úřední záznamy o podaných vysvětleních [celé jméno svědka] a [celé jméno svědka]. První jmenovaná uvedla, že byla krátkodobě sousedkou obžalovaného a poškozené od ledna 2019, jmenované blíže neznala, poškozenou tam potkala tak 4 x až 5 x, žádné jiné přímé poznatky k věci neuvedla. [celé jméno svědka] vypovídal obdobně, uvedl, že na ul. [ulice] bydlí již asi 7 let, od léta 2018 ví, že v bytě obžalovaného a poškozené docházelo tak jednou týdně k hádkám, v jednom případě slyšel velmi intenzivní hádku, kdy obžalovaný musel kopat do dveří a křičet „ ty děvko, ty kurvo“ a podobné, na to poškozená odpovídala, že už s obžalovaným nebude a že se k ní chová hrozně. To slyšel svědek i přes dveře ve svém bytě. Zranění na těle poškozené svědek neviděl, jmenovaná ho ani nikdy nepožádala o pomoc. V době posledního incidentu byl pravděpodobně na chalupě. Vytěžovaný [celé jméno svědka] vypověděl, že dne 13. 4. 2019 byl v baru BarBar, volal kamarádovi taxikáři, protože potřeboval odvoz, kamarád mu sdělil, že je zaneprázdněn, ale že mu někoho pošle. Když taxík přijel, chtěl svědek nastoupit, najednou ale slyšel, jak na něj někdo řve „ Vypadni od toho taxíku, ten je náš“. Svědek viděl muže, kterého zná jako MMA zápasníka [celé jméno svědka] (tedy obžalovaného), ten vedl k taxíku nějakou ženu – blondýnku; svědek vzhledem k pověsti obžalovaného mu raději taxík přenechal. Žena se obžalovaného několikrát ptala, jestli ji nebude mlátit, očividně z něj měla strach. Obžalovaný pak ženu prakticky hodil do auta, jednou rukou ji tam natlačil a pak sám nastoupil, křikl na řidiče „ Jedem“ a odjel. Ani předtím nebyl obžalovaný úplně v pohodě, řval na celou ulici. [celé jméno svědka] vypověděl, že s obžalovaným kdysi trénoval bojové sporty, z doslechu věděl o incidentu ze 14. 4. 2019, dne 15. 4. 2019 ho pak potkal, obžalovaný se mu svěřil, že poškozená měla dostat hysterický záchvat a obžalovaný se ji měl snažit zklidnit. Svědek obžalovanému poradil, ať se přihlásí na policii, obžalovaný řekl, že to udělá potom, co si vyčistí hlavu.

18. V řízení byli dále vyslechnuti zpracovatelé znaleckého posudku k vyhodnocení duševního stavu poškozené, a to znalci MUDr Lumír Tauš a PhDr Jindřiška Lejsková. Oba znalci se odvolali na písemné vyhotovení znaleckého posudku, poškozená je podle nich schopna správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožívanou událost, reprodukce nemusí být v jednotlivostech zcela přesná, důvodem však není úmyslná snaha nereprodukovat správně prožitky, ale možný podvědomý mechanismus ve významné psychické zátěži, nebyly zjištěny sklony ke zkreslování výpovědi. V partnerském vztahu obžalovaného a poškozené lze nalézt jednoznačné prvky domácího násilí, poškozená vykazuje znaky syndromu týrané osoby, jednáním obžalovaného utrpěla poškozená akutní reakci na stres přecházející v PTSD, tato odezvěla a zanechala pouze přetrvávající lehkou úzkostnou poruchu a lehkou poruchu přízpusobení.

19. K dotazům soudu znalci uvedli, že ve vztahu obžalované a poškozeného klinickým vyšetřením jednoznačně identifikovali prvky domácího násilí, kdy ze strany obžalovaného docházelo k opakovanému prudkému napadání, poškozená od obžalovaného opakovaně odešla a v rámci dispozic své osobnosti a její citové vazby na obžalovaného se k němu opakovaně vracela. Poté byla izolována jak okolnostmi, tak obžalovaným, od svého okolí. Fyzické násilí obžalovaného vůči poškozené bylo objektivizováno výpověďmi a zprávami o vyšetřeních. Co se týče návratů k obžalovanému, pro laika jde o málo pochopitelnou věc, nicméně ve vztazích je určitý typ žen, které mají fascinaci silou moci, faktorem je nepochybně i citová vazba, kterou měla

poškozená vůči obžalovanému. To všechno vedlo k tomu, že přesto, že vztah obžalovaného a poškozené byl tzv. kalamitní, tak se k němu vracela; to postupně vygradovalo až v poslední napadený, které je ale logickým vyvrcholením takového kalamitního vztahu. Je pravdou, že poškozená měla možnosti k odchodu, měla zázemí u rodičů, s obžalovaným se rozhodla setrvat sama, nebylo k tomu zapotřebí ani velkého přemlouvání ze strany obžalovaného, přestože náznaky manipulace z jeho strany byly patrné. Vztah obžalovaného a poškozené byl asymetrický, asymetrie vycházela ze zásadního vztahu submisivity a dominance, což bylo dáno fyzicky i psychicky. Počátek vztahu submisivní ženy se projevuje obdivem k dominanci partnera, poškozená je typem ženy, která dominantního partnera vyhledává a obdivuje, ale jen do té doby, než se stane jeho obětí ve vztahu. Nejprve je dominantní osoba chápána pozitivně při seznámení, ale pak se to zvrtné, když chce submisivní strana prosadit něco svého. Znalci poškozenou vyšetřovali několik hodin, jmenovaná je osobou s nadprůměrným intelektem, z toho vyplývá v posudku závěr, že má dostatečnou mentální kapacitu pro zkonstruování logicky falešné výpovědi, jestliže jí to její charakter dovolí. Poškozená je osobou s jednoduchou emotivitou, ta u ní sehrála podstatnou roli ve vztahu k rychlejšímu psychickému uzdravení poškozené; i člověk s jednoduchou emotivitou se ale dokáže tzv. hluboce zamilovat. Takový vztah obvykle není tak hluboký, aby danému jedinci zabránil se v životě znovu seznámit nebo navázat jiný vztah. U poškozené znalci shledali přítomnost syndromu týrané osoby, ten se, co do somatických znaků, projevují např. váhovým úbytkem, úzkostnými projevy, poruchami sebevědomí, sebehodnocení. Sebevědomí u poškozené výrazně pokleslo, týrání člověka omezí v jeho způsobu života, ze spisu byl patrný též úbytek na váze, znaky syndromu odpovídaly výsledkům klinického vyšetření poškozené i dokumentaci, kterou měli znalci k dispozici. K dotazu obhájce, jak mohlo jít mezi obžalovaným a poškozenou o asymetrický vztah, když násilí ze strany obžalovaného nebylo jednostranné a mohlo být i vyprovokované, znalci uvedli, že zmínka o vyprovokovaném násilí byla popisem hypotetické situace, jinak ale i v případě, kdy na akci následuje zcela neadekvátní reakce, podpořená fyzickou převahou, jde o výraznou asymetrii. Pokud by i verbální míra vzájemné agrese byla podobná, nelze tento samotný poznatek odtrhnout od důsledků, které to přinese; už z důvodů psychických a fyzických předpokladů zúčastněných. K obecné dynamice vývoje vztahu znalci uvedli, že úvodní zamilovanost vydrží zpravidla rok. Pak se vztah změní v jiný vztah, hluboká láska třeba stále přetrvává, ale fascinace obvykle mizí, citová závislost může přetrvávat i dál; citová závislost bez ohledu na strukturu osobnosti, intelekt a hloubku vztahu, dovede rozvinout u každého. [obec] závislá osoba prožívá ukončení vztahu s protějškem vždy špatně. V dynamice vývoje vztahu obžalovaného a poškozené to lze nicméně hodnotit tak, že když je citově závislá osoba svým partnerem trvale týrána, tak odloučení od něj už jí neublíží, závislost postupně slábla a ztrácela se.

20. Po výslechu znalců obžalovaný prostřednictvím svého obhájce brojil proti závěrům znaleckého posudku, kdy vyjádřil pochybnosti o správnosti závěrů posudku a o vnitřní protichůdnosti jeho závěrů, a zároveň navrhl zpracování revizního znaleckého posudku a znalecké zkoumání své osoby. Tyto návrhy nicméně soud zamítl, kdy obžalovaný nespécifikoval, jaká důležitá zjištění v rámci dokazování by mělo jeho vyšetření přinést – argumentovala-li obhájkyň v závěrečné řeči, že dle konstantní judikatury Nejvyššího soudu ČR je naprosto stěžejní nechat vyšetřit duševní stav obžalovaného, je soud nucen konstatovat, že je to nikoli osoba obžalovaného ale naopak právě osoba poškozeného, kterou je nutno znalecky zkoumat (jak ostatně uvádí např. i samotnou obhájkyň citované usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 8 Tdo 469/2018). Co se týče výhrad obžalovaného proti posudku již zpracovanému, soud ve znaleckém posudku ani ve výpovědích znalců neshledal ničeho, co by vzbuzovalo pochybnosti o jejich erudovanosti nebo nezávislosti. Z výpovědí znalců je patrné, že tito nehodnotili osobnost poškozené tendenčně nebo zaujatě, znalci naopak zdůrazňovali i řadu faktorů pro obžalovaného vyznívajících příznivě (např. že poškozená měla zázemí u rodičů, že vývoj dominantně-submisivního vztahu ovlivnila i osobnost poškozené, že bylo v podstatě vlastním rozhodnutím poškozené vracet se k obžalovanému, že jednoduchá emotivita poškozené pomohla k jejímu

rychlejšímu psychickému uzdravení). Návrh na zpracování revizního znaleckého posudku proto soud jako nedůvodný zamítl.

21. Dalším v hlavním líčení slyšením znalcem byl MUDr. Radovan Havel, znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Ten se ve znaleckém posudku i v samotné výpovědi před soudem vyjadřoval zejména ke třem zraněním, vzniklým 12. 11. 2017, 4. 9. 2018 a 14. 4. 2019. Při jejich posouzení vycházel zejména z lékařských zpráv o hospitalizacích poškozené, kde je rozsah zranění objektivizován, pokud měl k dispozici i fotografie, uvedl, že tyto lze považovat toliko za podpůrný materiál, z něhož není možné diagnostikovat konkrétní úrazové změny. Co se týče výše datovaných incidentů, zranění, způsobená v případě prvního a třetího incidentu dosahují svou závažností ublížení na zdraví prostému, v případě zranění, která byla lékařsky ošetřena 4. 9. 2018 a která byla zachycena na fotografiích z 5. 11. 2017 a 26. 1., 25. 6. a 11. 7. 2018, nejedná se o banální poranění, nicméně tyto nedosahují svou závažností ani intenzity ublížení na zdraví prostého. Pokud se má vyjádřit k mechanismu vzniku zranění, která posuzoval, jejich vznik je dobře logicky vysvětlitelný tak, jak jejich vznik popsala poškozená. (tj. napadení ze strany jiné osoby), i poranění, zachycená na fotografiích z incidentů, k nimž neměl další podklady, odpovídají úderům ruky druhé osoby. Dle vyjádření znalce lze vyloučit, že by zranění vznikla například v důsledku pádu nebo že by si jejich souhrn mohla způsobit poškozená sama. Co se týče posledního incidentu a poranění na hlavě poškozené, toto mohlo logicky vzniknout v důsledku „hlavičky“ ze strany jiné osoby, takovou ránu nemusí nutně provázet hematom, když dojde k prasknutí kůže a zhmoždění cév v okolí rány. To, že by zranění mohlo být způsobeno např. ostrým předmětem, charakter zranění vylučuje. K dotazu, zda zranění z posledního incidentu odpovídají napadení zápasníkem MMA znalec uvedl, že takto se k tomu nemůže vyjádřit – v praxi viděl napadení zápasníkem MMA, které skončilo oděrkami, i napadení netrénovanou osobou, které skončilo smrtí. Jen laik by si představoval, že zápasník MMA vždy použije smrtící nebo nejvíce destruktivní úder. Pokud mu byl v hlavním líčení položen dotaz na to, v jaké míře mohlo obžalovaného omezit přerážnutí šlachy na ruce, je to otázka na samostatné znalecké posouzení, k čemuž se v hlavním líčení nemůže vyslovit.

22. Poslední znalkyní slyšenou v hlavním líčení byla MUDr. Olga Škodová, ta se vyjádřila k metodice zpracování svého znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví.

23. Za souhlasu procesních stran byl čten znalecký posudek z oboru elektronika, odvětví mobilní telefony znalce Václava Černého, k zajištění dat z mobilního telefonu poškozené.

24. V řízení byly dále provedeny listinné důkazy, a to zejména protokol o zadržení obžalovaného, protokol o provedení domovní prohlídky vč. fotodokumentace, protokol o ohledání místa činu vč. fotodokumentace, úřední záznam o zajištěných stopách, protokoly o vydání věcí, protokol o vrácení věci, protokol o ohledání věci, přepis oznámení na tísňovou linku, odborné vyjádření k poškození mobilních telefonů, odborné vyjádření k hodnotě poškozených věcí, vyhodnocení nahrávek z mobilního telefonu poškozené, komunikace přes aplikace Messenger a WhatsApp, zprávy SMS, lékařské zprávy poškozené, protokol o ohledání těla poškozené vč. fotodokumentace, úřední záznam o výjezdu hlídky, úřední záznam ke kamerovým systémům, smlouvu o podnájmu, seznam výjezdů Policie ČR, osobní výkazy obviněného a meritorní rozhodnutí ve věcech Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. 1 T 35/2015 a Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 6 T 137/2018 a 1 T 88/2018.

25. Na základě shora uvedených skutečností soud dospěl takovým skutkovým zjištěním, že v hlavním líčení provedené důkazy jednoznačně prokazují, že se obžalovaný žalovaných skutků v rozsahu, který byl zjištěn v hlavním líčení, dopustil, a vylučují, že by k nim mohlo dojít jinak nebo že by je mohl spáchat někdo jiný. Stran skutku ad 1., co se týče hodnocení věrohodnosti jednotlivých výpovědí, soud konstatuje, že poškozená [celé jméno poškozené] velice podrobně a vnitřně konzistentně popsala průběh svého vztahu s obžalovaným, a to od pozitivního začátku až

po stupňující se verbální i fyzické násilí a agresi z jeho strany, kdy vypovídala jak obecně k charakteru a frekvenci zlého zacházení ze strany obžalovaného, tak i velice konkrétně k několika zásadním útokům. Obžalovaný ji podezíral z nevěry, později urážel ji i její rodinu, řval na ni, kritizoval ji, hledal si záminky k vyvolávání konfliktů; když ji fyzicky napadal, neměla poškozená jakoukoli šanci jeho převaze vzdorovat, pokoušela se o to tedy alespoň verbálně. Výpověď poškozené v podstatných rysech pak koresponduje mj. s výpověďmi svědkyně [celé jméno svědkyně] (která popsala, jak se poškozená během soužití s obžalovaným změnila a v jaké frekvenci mezi nimi docházelo k hádkám) a svědka [celé jméno svědka] (který přes dvoje dveře a chodbu slyšel jednu z více vyhrocených hádek), věrohodnost poškozené podporují závěry slyšených znalců MUDr. Tauše, PhDr. Lejskové i MUDr. Havla (který se kategoricky vyjádřil k tomu, že soubor zjištěných zranění si poškozená nemohla způsobit sama). Dle posudku zpracovatelů MUDr. Tauše a PhDr. Lejskové pak má poškozená dostatečnou mentální kapacitu ke zkonstruování logicky falešné výpovědi, nicméně k tomuto je třeba zdůraznit, že uvedené konstatování je odpovědí na otázku týkající se mentální způsobilosti pro zkonstruování takové výpovědi, nikoli však hodnocení její pravděpodobnosti, naopak v diagnostické rozvaze znalci konstatují, že u poškozené nebyly zjištěny mechanismy, které by vedly k cílenému zkreslování výpovědi, a dále že nelze vyloučit, že některé situace může posuzovaná reprodukovat méně přesně v rámci své úzkosti, nejedná se ale v žádném případě o úmyslné pozměňování prožité reality. V souladu s výpovědí poškozené a s jejím popisem soužití s obžalovaným je i obsah jednotlivých lékařských zpráv, kde mimo jiné poškozená několikrát jako agresora označila svého přítele a je naprosto logický předpoklad, že jím nebyl myšlen kdokoli jiný než obžalovaný (pokud proti těmto zprávám, nadto až v závěrečné řeči, brojila obhájkyň s poukazem na to, že poškozená si mohla tyto zprávy vystavit sama nebo je zfalšovat jako bývalá studentka medicíny, neshledal soud tuto námitku důvodnou – poškozená studovala na LF pouze krátce a to ještě toliko v době zkraje vztahu, nikoli v jeho pozdějších fázích; soud tak neměl důvod se domnívat, že by lékařské zprávy měla být falša). Ke skutku ad 1. shledal výpověď poškozené soud za věrohodnou – vědom si toho, že k věci nevypovídali jiní přímí aktéři napadání – i v kontextu konkrétněji svědecky zachyceného jednání v případě skutků ad 2. a 3., kdy pokud jde o prokázaný rozsah jednání obžalovaného vůči poškozené, může soud z její strany vyloučit i případný motiv pomsty nebo jednání zhrzené ženy; naopak lze předpokládat, že pokud se obžalovaný dopustil dne 14. 4. 2019 vůči poškozené natolik brutálního jednání, jak je toto rekonstruováno ve výroku rozsudku, měla by tato naopak strach vznášet vůči obžalovanému křivé obviňující svědectví, právě z důvodu obavy z pomsty z jeho strany.

26. Výpověď poškozené dále podporuje do značné míry i obsah její komunikace s obžalovaným. Co se týče dynamiky vztahu mezi obžalovaným a poškozenou, na její vývoj a změny lze usuzovat i ze zpráv SMS a z programů WhatsApp a Messenger mezi obžalovaným (TP) a poškozenou (CL). Při dočasném odchodu v lednu 2018 – Messenger dne 7. 1. 2018 CL: „ ... teď už jsem procitla a jsem rada, ze jsem odesla...“ TP: „ Tak se zase vrat,protoze za vsechno muzou jen tve zkurvene odchody...“ CL: „ Chci abys vedel ze je konec...“ TP: „ ... to byl omyl nebo to myslis vazne???... Mas vubec doma nake kalhotky???“ CL: „ Chtela jsem ti navrhnout, jestli si [jméno] jednou za 14 dni nemuzu vit? Byla bych moc rada“ TP: „ Ja mam za tri tejdny zapas opet jsi odjela v tu nejhorsi moznou dobu“ TP: „ ... takže protoze te znam tak ti dam jeste zitra moznost az si prectes tyhle zpravy to odvolat a normalne se vratit... kdyz to neudelas prisaham ti na Maxika,ze uz o nas neuslysis“ TP: „ Tech pokusu o odchod uz mas za sebou hodne a nikdy jsi to bez nas nevydrzela a sama vis,ze to ted bude stejne... stejne by se zitrejsi den a vsechny dalsi zkladaly z toho,ze na nas budes myslet a budes chtit bejt s nama“ TP: „ Jsem si jistej,ze tvoje kundicka je moc nadrzena na moje pero“ – uvedená komunikace poměrně spolehlivě vyvrací verzi obžalovaného, že by poškozenou nevyhledával a že pouze ona by po něm vyžadovala sex způsobem, o který by neměl zájem. I při dalších dočasných odchodech je patrné, že v komunikaci obžalovaného a poškozené se objevují oboustranné nadávky (s postupnou gradací), přemlouvání, aby se poškozená k obžalovanému vrátila – Messenger dne 24. 3. 2018 TP: „ ... me to mrzi a

chybis mi ty me mas v pice jsem pro tebe jako kazdej jinej“ – WhatsApp dne 23. 7. 2018 TP: „Seber se ty pico jedna mrnava a odtahni nez prijdu rozumis!!!“ CL: „Radeji mi ho narvi do zadku. Mrnava Pica? O velikosti bych pomlcela“ – SMS dne 21. 9. 2018 TP: „Mas tady dva kluky, ktery s tebou chtej bejt“ – WhatsApp dne 26. 9. 2018 TP: „Mame s maxikem celkem velkej problem... Nevim jak by jsme to ted bez tebe zvladli... jestli jsme te nekdy potrebovali tak je to ted!!! A hrozne moc!!!“ – SMS dne 21.3.2019 TP: „kdyby jsi mela chut na sex ciste jen kvuli sexu a mela ten nazor co ja, ze sex byl uzasnej... tak ja budu rad kdyz budem spat spolu“ – WhatsApp dne 4. 4. 2019 TP: „Pokud me opravdu milujes a je pravda co pises tak se seber a prijed tam kde bylo a porad je tve doma.“ – WhatsApp dne 7. 4. 2019 TP: „Cekame na tebe s maxikem“ CL: „Chci s tebou byt ale neni to proste ted tak jednoduche“ – vypovídá o tom, že obžalovaný, oproti svému tvrzení, ve vztahu s poškozenou pokračoval i po květnu 2017 a dával jí najevo touhu po tom, aby se k němu vrátila (mj. i zmiňováním psa, k němuž, jak obžalovaný věděl, měla poškozená citový vztah); ostatně komunikace navazující na poslední odchod poškozené ze společné domácnosti po 8. 3. 2019 se nese opět v duchu přemlouvání poškozené k návratu. Pokud obžalovaný tvrdil, že k poškozené nic necítil a chtěl ji jenom využívat k zajištění své pojízdnosti, nutno konstatovat, že ostatně ani v případě, že by se v komunikaci obžalovaného projevovala prostá snaha o manipulaci poškozenou, využívaje její zamilovanosti do obžalovaného, aby se vrátila a mohla mu dělat „řidičku“, neměnilo by to nic na skutečnosti, že obžalovaný s poškozenou udržoval společnou domácnost, byť značně asymetrickým způsobem, a velice aktivně se snažil o její zachování. Pokud by se obžalovaný snažil poškozenou pouze využívat jako řidičku (čemuž soud neuvěřil vzhledem k vyhrčeným žárlivým scénám, které popsala poškozená a které jsou zachyceny v prepisech nahrávek nebo v SMS konverzacích i v pozdějším období), byla by v kontextu jeho násilného jednání vůči ní prospěchářská pohnutka ještě zavrženímhodnější. Poškozená se v rámci své výpovědi vyjádřila i k opakovaným krátkodobým odchodům od obžalovaného – jejich význam z právního hlediska bude rozveden podrobněji níže – co se týče jejich společného soužití, prozatím soud ve stručnosti poukazuje na to, že v zákoně uvedený pojem společné obydlí ani neklade důraz na vedení společné domácnosti nebo na společné intimní soužití, ale jen na faktický stav společného bydlení, ať už jeho důvodem je jakýkoli titul, např. vlastnictví nemovitosti, nájemní či podnájemní vztah i faktické společné bydlení na základě rodinných i jiných vztahů.

27. Pokud mohl soud jako věrohodnou a konzistentní hodnotit ze shora vyjmenovaných důvodů výpověď poškozené, nemohl stejný závěr učinit po zasazení výpovědi do kontextu ostatních důkazů v případě obžalovaného. Výpověď obžalovaného je rozporná jednak s celou řadou provedených důkazů a lze ji hodnotit i jako vnitřně rozpornou. K sexuálnímu životu obžalovaný uvedl, že k poškozené nic necítil, když za ním přijela, měli sex, když ne, měl i spoustu jiných žen, nicméně jeho v hlavním líčení vyslechnutí kamarádi [celé jméno svědka] ani [celé jméno svědka] neuvedli nic, co by naznačovalo, že by se obžalovaný jakkoli (nadto ve velkém) stýkal s jinými ženami, nebo že by byl s poškozenou pouze „naoko“ s vidinou toho, že ho bude mít kdo vozit; k nevěrohodnosti tvrzení obžalovaného ohledně nechuti k sexu s poškozenou se pak soud vyjádřil již výše. Co se týče jednotlivých dílů obhajoby obžalovaného, argumentoval-li jmenovaný tím, že kdyby poškozenou skutečně napadal, musel by jí ublížit mnohem víc, než jak u ní bylo zjištěno, vychází tato domněnka z nijak nepodloženého předpokladu, že by poškozenou napadal vždy plnou intenzitou. Zjištěná zranění v kontextu fyzické převahy obžalovaného ale nikterak nekolidují s tím, že obžalovaný – vědom si své drtivé fyzické převahy nad poškozenou – si během jejich soužití plně uvědomoval, že k překonání odporu poškozené mu postačí použití menší síly, a že si mohl (a dle závěru soudu tak i činil) při napadání poškozené „dávat pozor“, aby poškozené nezpůsobil vážná zranění, ale aby jí toliko způsobil bolest – k tomu, že zápasník MMA nemusí vždy při napadení působit likvidační zranění a že záleží na zvolené intenzitě útoku se pregnantně vyjádřil i znalec MUDr. Havel. Co se týče mechanismu vzniku některých zranění, pokud obžalovaný považoval za nelogické, že poškozená by měla mít v důsledku jeho bití podlitiny na vnitřních stranách stehien (skutek ad 3.), je nutno poznamenat, že vznik takto lokalizovaných

podlitin zcela koresponduje s tím, že obžalovaný poškozenou (jak toto sama popsala) kopl do rozkroku – nejednalo se tedy o zranění způsobené útokem pěstmi, ale kopem, kdy lokalizace zranění na stehnech a genitálu plně odpovídá způsobu tohoto útoku. Je sice pravdou, že většina svědků uvedla, že na poškozené si nějakých známek napadání nevšimli, nicméně svědkyně toto zcela logicky vysvětlila tím, že obžalovaný se jí poté snažil držet mimo dohled ostatních lidí, nutil ji, aby zůstávala v ložnici.

28. Nyní ke skutkovým zjištěním, vztahujícím se ke skutku ad 2. Obžalovaný uvedl, že skutek se nezakládá na pravdě, před barem neřval, taxikáři nevyhrožoval, kdyby k tomu došlo, tak by vyhrožoval úplně jinak, navíc by něco takového logicky nemohl udělat bez nějaké předchozí akce ze strany taxikáře. Jeho obhájkyňe pak z rozporu mezi tvrzením poškozené a svědka stran toho, zda z taxíku vystoupila sama nebo zda byla vytažena, dovozovala, že poškozená tedy evidentně lže, taxikář měl možnost odjet, neudělal to, ani poškozená neslyšela žádnou výhrůžku. Takovýto popis skutkového stavu nicméně soud nemohl přijmout v kontextu všech ostatních, vzájemně provázaných, výpovědí. K událostem, jež předcházely nastoupení do taxíku, se vyjádřila poškozená a svědek [celé jméno svědka], ten uvedl, že přes kamaráda sehnal taxík, který ho měl odvézt, když přijel, obžalovaný na něj zařval, že taxík je jeho, hodil do něj poškozenou a pak do něj nasedl sám. To se shoduje v podstatných rysech s výpovědí poškozené i s výpovědí svědka (resp. v případě skutku ad 2. poškozeného) [celé jméno poškozeného], který se k důvodům příjezdu k baru BarBar vyjádřil stejně (kamarád taxikář ho požádal, aby odvezl jeho kamaráda), nadto v době, kdy do taxíku obžalovaný za rukáv vtáhl poškozenou, ještě vyhlížel řečeného kamaráda, kterého měl odvézt, ale který nakonec do taxíku nenastoupil. Je pak zcela logické, že [celé jméno poškozeného] z místa okamžitě neodjel, ačkoli k tomu z časového hlediska měl prostor. Úvaha obhájkyňe, že poškozená neslyšela výhrůžku ze strany obžalovaného vůči [celé jméno poškozeného], a tedy k ní nedošlo, a že [celé jméno poškozeného] z něj neměl strach, je non sequitur – takový závěr ze skutkových zjištění nevyplývá. Poškozená v tomto směru ve své výpovědi neopomněla, že výhrůžku neregistrovala, neboť se během jízdy v taxíku na to, co se odehrávalo vepředu, nesoustředila, [celé jméno poškozeného] mimoto uvedl, že obžalovaný během jízdy zesílil rádio a jejich konverzaci tedy poškozená ani nemusela slyšet. Logickým impulsem pro přistoupení k výhrůžce mohla být pro obžalovaného snaha taxikáře preventivně odradit od jakékoli snahy o to, aby jmenovaný do situace zasáhl, pokud taxikář viděl předchozí chování obžalovaného – je pochopitelné, že pokud by taxikář uvažoval o tom, že zavolá policii, nechtěl by se takovým záměrem dopředu obžalovanému jako osobě, která nad ním měla výraznou fyzickou převahu. K výhrůžce a strachu z obžalovaného se poškozený [celé jméno poškozeného] vyjádřil naprosto konkrétně – obžalovaný mu řekl, ať „ se do toho svědek neplete, nebo že ho jinak zruší“, v důsledku toho se [celé jméno poškozeného] obžalovaného – jehož znal jako zápasníka MMA a považoval ho za nebezpečného – bál. Ačkoli je pravdou, že vyjádření „ jinak tě zruším“ je značně vágní a nekonkrétní, tak pokud bylo směrem k taxikáři proneseno zápasníkem MMA, který předtím v autě řval na poškozenou, mlátil kolem sebe rukama a udeřil do palubní desky, jen těžko se lze domnívat, že by taxikář mohl nebo měl takové vyjádření vnímat jinak než jako pohrůžku intenzivním násilím, způsobilou v něm vzbudit obavu o jeho zdraví. Stran rozporu mezi poškozenou a svědkem [celé jméno poškozeného] v tom, zda vystoupila z auta sama nebo zda ji obžalovaný vytáhl, soud konstatuje, že se jedná o rozpor zcela logicky vysvětlitelný možnou ztrátou paměťové stopy svědka (pro něhož se jednalo jen o nepatrnou část celého zážitku a odehrála se v době, kdy se musel kvůli hlasitě puštěnému rádiu (jak sám uvedl) výrazněji soustředit na to, aby obžalovanému vrátil zpátky peníze správně. Jestliže pak k nepřesné reprodukci události došlo u poškozené, je to zcela logické v kontextu následujícího intenzivního fyzického napadení ze strany obžalovaného (skutek ad 3.), ve srovnání s kterým se jedná v kontextu celého zážitku jen o takřka bezvýznamný detail. Konečně pokud jde o rozpor v tom, zda pak poškozená klepala taxikáři na okénko či nikoli, odkazuje soud opět na hlasitě puštěné rádio, přes které mohl [celé jméno poškozeného] snahy poškozené přeslechnout,

když nadto sám uvedl, že z místa ihned odjel, neřval se do zpětného zrcátka a o věc se již nezajímal.

29. Konečně ke skutku ad 3. tento soud rekonstruoval z výpovědi poškozené v kontextu výpovědi svědka [celé jméno svědka] a svědkyně [celé jméno svědkyně]. Svědek [celé jméno svědka] uvedl, že když dorazil na sídliště, muž a žena (v kontextu ostatních výpovědí obžalovaný s poškozenou) již byli na místě, obžalovaný se skláněl nad poškozenou, mluvil tlumeně, zdálo se, že ji nějakými výhrůžkami k něčemu nutí; obžalovaný pak poškozenou odnesl do domu, přičemž na něj jmenovaná křičela, ať ji pustí; svědek zavolal policii, ta přijela a vešla do domu, asi do 15 minut od začátku incidentu obžalovaný slézal, resp. seskakoval z balkonu z 1. patra a utíkal pryč. Svědkyně [celé jméno svědkyně] vypověděla, že během uvedené noci najednou slyšela rány, hluk a křik, docházelo k nim u poškozené, svědkyně o ni měla strach, chtěla také zavolat policii, její manžel pak vpustil policisty do domu. Celý průběh incidentu pak popsala sama poškozená, ta popsala, že ji obžalovaný nejprve před domem začal nadávat a napadat ji, poté jí odtáhl do domu, kde pokračoval v bití. Pokud se její výpověď v mechanismu toho, jakým způsobem ji obžalovaný dostal do domu (zda ji táhl nebo odnesl) rozchází s výpovědí svědka [celé jméno svědka], lze to logicky vysvětlit intenzitou prožité události i odlišným vnímáním prožívané situace ze strany svědka a poškozené; svědek se nevyjádřil k tomu, zda byl obžalovaný při nesení poškozené hrubý či naopak ohleduplný, stejně tak svědek nemohl vidět detailně způsob, jakým obžalovaný poškozenou do domu dostal (zda ji při nesení netahal za vlasy apod.), pokud byl od dvojice vzdálen, dle svých slov, 20 metrů a incident se odehrál v noci, byť v místě, kde je městské osvětlení. Skutkové hodnocení obhájkyne, že svědek malý byl na místě po celou dobu a měl dle jejího názoru vidět celý incident, nemá v této výpovědi jakoukoli oporu, svědek se vyjádřil v tom smyslu, že když přišel na místo, tak tam už obžalovaný s poškozenou byli (nevšiml si např. toho, že by měli vystoupit z taxíku nebo že by viděl taxík odjíždět); úvahu obhájkyne proto soud hodnotil jako lichou. Pokud svědek nejprve slyšel křik poškozená a nadávky vůči obžalovanému, a pak přišel k situaci, kdy poškozená seděla na zemi a nad ní se skláněl obžalovaný, tak časová návaznost odpovídá tomu, že po odjezdu taxíku, kterým obžalovaný s poškozenou přijel, ji obžalovaný napadl, svědek přišel v momentu, kdy obžalovaný v násilí dočasně ustal, a tento pak poškozenou odnesl do domu; i když svědek neviděl přímo fyzické napadání, přesto situaci vyhodnotil tak, že zavolal Policii ČR. Soud měl k dispozici též přepis telefonátu svědka na linku 158, při kterém svědek uváděl: „nějaký chlápek obtěžoval skoro bil jednu holku... bylo to takový výhrůžný, mi to přišlo, něco tady řvala, vlastně než jsem přicházel, tak ze stínu jsem koukal, že se jí to asi nelíbí... přijde mi docela agresivní ten člověk... slyšel jsem i nějakou výhrůžku, možná, že jí zabije rodiče nebo něco takového, ale přesně jsem to neslyšel“. Nejenže svědecká výpověď nevyvrací skutkovou verzi poškozené, naopak ji podporuje v tom rozsahu, že obžalovaný poškozené vedle fyzického napadení i různorodě vyhrožoval. Dokonce i svědkyně [celé jméno svědkyně], která incident poté, co se přesunul do domu, na vlastní oči neviděla, na základě jeho intenzity chtěla zavolat policii, je tedy evidentní, že incident vnímala jako závažnější, než jaké byly dřívější hádky mezi obžalovaným a poškozenou. Poškozená pak ve velmi specifických podrobnostech popsala i zbytek průběhu incidentu, napadání a výhrůžku obžalovaného, že se zabije. Rozsah zranění byl objektivizován lékařskou zprávou, ke zraněním se znalec MUDr Havel vyjádřil tak, že tato mohla dobře vzniknout způsobem, jakým popsala poškozená napadení ze strany obžalovaného, a zároveň vyloučil, že by si komplex zjištěných zranění mohla poškozená způsobit sama nebo že by podstatná zranění mohla vzniknout např. samovolným pádem. Utrpěná zranění dosahovala újm na zdravé prostě. Stran věrohodnosti poškozené obecně soud odkazuje na odstavce 24. až 26. odůvodnění, co se týče věrohodnosti konkrétně ve vztahu k tomuto incidentu, podporuje její věrohodnost i např. takový detail, že poškozená dle lékařské zprávy při převozu do nemocnice spontánně uvedla, že ji partner mlátil klackem, při ohledání místa činu téhož dne (č. l. 64) byla v kabině výtahu zajištěna větev – věc, která se v kabinách výtahů obvykle nenachází – jako stopa věcná. Pokud si poškozená spontánně všimla mj. i takového detailu, a tento zmínila v době, kdy neměla možnost např. prostudovat spis a na základě

zprostředkovaných zjištění uvádět smyšlenky, nelze považovat za věrohodné tvrzení obžalovaného, že poškozená měla mít záchvat a být mimo. Věrohodnost obžalovaného v obecné rovině již soud také řešil výše a i v tomto případě je jeho výpověď naprosto osamocená; tvrzení, že měl obžalovaný těžký úraz ruky (a neměl tedy být schopen slézt z balkonu), není nijak objektivizováno, kromě toho, z fotodokumentace je patrná technická dispozice vnější části domu, kdy je patrné, že i s částečnou neschopností používat jednu ruku mohl obžalovaný (pracující mj. jako kaskadér) z bytu postupně přes balkony seskákat, nebo se na laně za jednu ruku spustit jen částečně a zbytek doskočit. Pokud jej poranění mělo limitovat v možnosti poškozenou fyzicky napadnout, je možné tuto úvahu přijmout, nicméně ani ta neznamena, že by obžalovaný ztratil schopnost napadnout obžalovanou údery druhou zdravou rukou, případně kopy nebo „hlavičkou“, kdy užití kopu a ránu hlavou jako jedny ze způsobů útoku popsala i sama poškozená. Skutečnosti, zjištěné ohledáním místa činu, pak v podstatném rozsahu taktéž potvrzují výpověď poškozené. Soudu tedy nezbylo než rekonstruovat skutkový stav v podstatném rozsahu shodně s podanou obžalobou s tím, že zamítl návrhy obžalovaného na doplnění dokazování zpracováním znaleckého posudku z oboru psychologie za účelem vyšetření duševního stavu obžalovaného a revizního znaleckého posudku poškozené z oboru psychiatrie (což již bylo odůvodněno výše v odstavci 20. odůvodnění), dále návrh na doplnění dokazování provedením rekonstrukce večera 14. 4. 2019, vyšetřovacího pokusu za účelem vyšetření síly obžalovaného, znaleckého posudku z oboru zdravotnictví ohledně zkoumání zranění obžalovaného ze dne 14. 4. 2019 (kdy, jak je výše uvedeno, je pravděpodobné a logické, že obžalovaný neútočil plnou silou, zkoumání toho, jakou maximální sílu je schopen vyvinout, by proto bylo irelevantní) a návrh na čtení příspěvků poškozené [celé jméno poškozené] ze sociálních sítí Facebook a Instagram (když obžalovaný nebyl schopen uvést, co skutkově relevantního by měl takový důkaz objasnit).

30. Co se týče právní kvalifikace jednání obžalovaného, skutek ad 1. soud vyhodnotil jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, neboť obžalovaný týral svoji družku, která s ním žila ve společném obydlí. Předmětem ochrany u této skutkové podstaty je ochrana osob před domácím násilím, tedy osob blízkých nebo žijících s pachatelem ve společné domácnosti. Pod pojmem týrání je třeba rozumět takové jednání pachatele, které se vyznačuje zlým nakládáním s osobou žijící ve společném obydlí, a současně se vyznačuje i určitou mírou trvalosti a dosahuje takové intenzity, aby bylo způsobitelné vyvolat stav, který pociťuje postižená osoba jako těžké příkoří, resp. psychické nebo i fyzické útrapy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 9. 2005, sp. zn. 3 Tdo 1160/2005, publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 20/2006 tr.). Jak shora citované rozhodnutí podává, zákon přitom nevyžaduje, aby týrání mělo povahu fyzického násilí, popřípadě též spojeného s následky na zdraví týrané osoby, kdy použití fyzického násilí může mít v takovém případě vliv na stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. Týrání ze strany obžalovaného se v projednávané věci projevovalo vedle stupňující se fyzické agrese také eskalujícím verbálním napadáním a hrubými urážkami poškozené a její rodiny, snahou o kontrolu času, který v domácnosti poškozená trávila, kdy v případě, že poškozená domácnost krátkodobě opustila, přemluvil ji vždy obžalovaný k tomu, aby se vrátila, využívaje citové vazby, kterou k němu poškozená měla. Jednání obžalovaného pak poškozené jednoznačně přivodilo fyzické a psychické útrapy, jak poškozená podrobně popsala a vyjádřila se k tomu, jaké změny u ní jednání obžalovaného způsobilo. Jednání obžalovaného nelze na základě zjištěných skutečností hodnotit jinak, než jako zcela vědomé, úmyslné, spáchané v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Současně bylo možno jednání obžalovaného vyhodnotit s ohledem na dobu, kdy k němu docházelo – dopouštěl-li se obžalovaný shora popsaného jednání vůči poškozené bezmála dva roky – jako páchané po delší dobu. Dále soud zohlednil, že pro posouzení naplnění kvalifikačního znaku páchaní uvedeného trestného činu, „po delší dobu“ je určující nejen celková doba týrání, ale přihlídnout je třeba též ke konkrétnímu způsobu provedení činu, intenzitě týrání, jeho četnosti apod. V závislosti na konkrétních okolnostech není vyloučeno, aby i doba několika měsíců naplnila tento zákonný znak (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 2. 2008, sp. zn.

8 Tdo 105/2008, publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 58/2008 tr.). Ačkoli intenzita týrání ze strany obžalovaného nebyla po celou dobu stejná, tak vysoká intenzita zcela konkrétně popsaných útoků, k nimž docházelo od listopadu 2017 do července nebo srpna 2018, uvedený znak kvalifikované skutkové podstaty zcela jednoznačně naplňuje (srov. též posledně citované rozhodnutí, kde byl kvalifikační znak naplněn jednáním trvajícím po dobu 7 měsíců, které vygradovalo až v posledních 4 měsících).

31. Za zcela liché musel soud při právní kvalifikaci jednání obžalovaného považovat též výhrady obhájce obžalovaného stran právní kvalifikace zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku, resp. obhájcem nesprávně dovozované nenaplnění znaku dlouhodobosti. Obhájce obžalovaného poukazuje na judikaturu, podle níž je spáchání trestného činu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 trestního zákoníku podmíněno tím, že týraná osoba žije v tomto obydlí společně s pachatelem (viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 1. 2009, sp. zn. 3 Tdo 1446/2008, publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 56/2009 tr.), kdy obhájce ze skutečnosti, že poškozená v několika případech od obžalovaného odešla (minimálně v listopadu 2017, v září 2018, před koncem roku 2019), kdy trvale soužití s ním ukončila 8. 3. 2019, dovozoval, že ukončením společného soužití nemohlo jednání, které je obžalovanému kladeno za vinu, naplnit znaky stíhaného trestného činu. Tato úvaha je ovšem ve vztahu ke všem zjištěným skutečnostem v projednávané věci nepřijatelná, neboť citovaný judikát se zabýval důsledky trvalého ukončení soužití. Naopak je nutno poukázat a citovat závěry usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 8 Tdo 535/2018, kde je konstatováno, že útoky od obviněného a následné návraty do společného bydliště nevylučují naplnění pojmu společného obydlí, které vyjadřuje, že osoby společně bydlí. ... naplnění pojmu společného bydlení nebrání, že jedna z osob z bydliště odchází za různými záležitostmi nebo společné bydliště krátkodobě opustí a z důvodů tíživých okolností z něj odejde, jestliže se do něj opět za krátko vrací. Z uvedeného tedy není možné dovozovat, že krátkodobé odchody od obžalovaného ze strany poškozené by měly představovat skutečnost, jež by měla mít vliv na právní kvalifikaci skutku; pokud jde o výhrady obhájce k lékařským zprávám a k jím uváděné nedostatečné objektivizaci zranění poškozené, lze ve stručnosti odkázat na výše citované usnesení R 20/2006 tr., kde se výslovně uvádí, že zákon nevyžaduje, aby týrání mělo povahu fyzického násilí, popřípadě též spojeného s následky na zdraví týrané osoby. (a tedy aby muselo být v plném rozsahu každého jednotlivého incidentu objektivizováno zcela konkrétně lékařskými zprávami /pozn. předsedkyně senátu) Použití fyzického násilí může mít v takovém případě vliv na stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. Tento názor je potvrzován i aktuální judikaturou, např. 8 Tdo 464/2018, 5 Tdo 1239/2018.

32. Skutek ad 2. byl soudem právně kvalifikován jako přečin vydírání podle § 175 odst. 1 trestního zákoníku, jehož se obžalovaný dopustil vůči řidiči taxislužby [celé jméno poškozeného]. Tohoto trestného činu se dopustí ten, kdo jiného násilím, pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy nutí, aby něco konal, opominul nebo trpěl. Objektem tohoto přečinu je svobodné rozhodování člověka v nejširším slova smyslu. Pro naplnění znaku skutkové podstaty přečinu vydírání se nevyžaduje, aby pachatel dosáhl toho, co sledoval. Cíl pachatele však musí být adresován poškozenému, a ten jej musí vnímat. Obžalovaný v tomto směru užil jednoznačně pohrůzku bezprostředního násilí (jinak výrok o tom, že obžalovaný někoho „zruší“, v kontextu situace vykládat nelze) vůči taxikáři v úmyslu, aby taxikáře odradil od zásahu do konfliktu mezi obžalovaným a poškozenou nebo od volání policie. Pro právní kvalifikaci jeho jednání je pak zcela nerozhodné, pokud [celé jméno poškozeného] uvedl, že volat policii ani neměl v úmyslu, pokud obžalovaný jednal tak, aby poškozeného i od eventuální myšlenky na takové jednání svou pohrůzkou odradil. Úvaha obhájkyne o tom, že prohlášení, že někdo někoho „zruší“ z lingvistického hlediska nelze jednoznačně vyhodnocovat jako pohrůzku násilím nebo jinou těžkou újmu, je mylná, obžalovaný v taxíku křičel i na poškozenou a projevoval též neverbální agresivitu, takovéto průvodní jednání ze strany zápasníka MMA podporuje závěr, že jednání

obžalovaného bylo skutečně hrozbou násilí a bylo proneseno způsobem, který v poškozeném jednoznačně mohl vyvolat strach o jeho život. Považuje-li obhájkyň výhrůžku „zrušením“ za nedostatečně konkrétní, lze odkázat na judikaturu, která naopak i v případě nepřímých nebo zastřených hrozeb tyto jako výhrůžku akceptuje, např. dle usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 3 Tdo 1042/2011 byt (obviněný) pronášel poměrně obecně formulované výhrůžky likvidací, aniž by upřesnil, jak k ní má dojít, nelze pominout, že v souvislosti „s dalšími kroky, k nimž bude třeba přistoupit“, zmiňoval jména osob, o nichž se všeobecně traduje, že mají kontakty na zločinecké struktury (k zastřené výhrůžce srov. též usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 4 Tdo 1210/2018). Je naprosto běžné, že výhrůžky bezprostředním násilím, jichž chce pachatel něčeho dosáhnout, jsou zastřené či nepřímé, a pachatel oběti nevyhrožuje explicitně popsáním násilím („kopnu tě, bodnu tě, vytáhnou z tebe střeva“ apod.) ale spíše nepřímo, kdy se poškozený může spíše domnívat, co mu hrozí. Obžalovaný mohl se stejným účinkem, jako slovo „zrušit“, použít např. „oddělat, odkráglovat, odkrouhnout, sejmout, slíznout, sundat, típnout, zhasnout, vypnout“ apod., na účinek výhrůžky by to nemělo žádného vlivu. Vzhledem k provedenímu dokazování a způsobu pronesení výhrůžky, kdy obžalovaný chtěl nezákonně donutit poškozeného k tomu, aby něco opominul, a o protiprávnosti svého jednání věděl, nelze v jeho jednání dovodit jiný než přímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

33. Konečně v případě skutku ad 3. obžalovaný fyzicky napadl poškozenou, ublížil jí na zdraví v míře odpovídající újmě na zdraví prosté, kromě toho jí vyhrožoval usmrcením (kdy v kontextu napadání v ní tato výhrůžka mohla zcela důvodně vzbudit obavu o její život a zdraví). První signifikantní části napadení se nadto dopustil na místě veřejnosti přístupném (na sídlišti) a to přesto, že jiné výtržnosti se dopustil již jednou v minulosti. Tím naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. U prvního uvedeného přečinu byla provedeným dokazováním spolehlivě zjištěna příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a způsobením následkem, dle znaleckého posudku MUDr. Havla zranění poškozené odpovídala ze soudnělékařského hlediska újmě na zdraví prosté, poškozenou omezovala v obvyklém způsobu života po dobu překračující 7 dnů. Co se týče naplnění znaků skutkové podstaty nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku, vzhledem k obsahu výhrůžek a skutečnosti, že obžalovaný poškozené vyhrožoval během toho, co ji fyzicky napadal, měla poškozená pádný důvod se obávat toho, zda obžalovaný své výhrůžky neuskuteční, výhrůžky tedy byly zcela působivé vzbudit v poškozené důvodnou obavu o její život a zdraví. V případě trestného činu výtržnictví je jeho objektem zájem na ochraně klidného občanského soužití proti závažnějším útokům narušujícím veřejný klid a pořádek, obžalovaný svým jednáním tento zájem bezpochyby porušil (když přítomný svědek [celé jméno svědka] závažnost jeho jednání vyhodnotil tak, že zavolal Policii ČR), pokud jde o spáchání na místě veřejnosti přístupném, takovým místem se rozumí každé místo, kam má přístup široký okruh lidí individuálně neurčených a kde se také zpravidla více lidí zdržuje, takže hrubá neslušnost nebo výtržnost by mohla být postřehnutá více lidmi (v době činu tam však nemusí být), přístupností se rozumí možnost vidět a slyšet projev pachatele, i když místo činu není přímo veřejnosti přístupné. Podle těchto definičních znaků je ulice, nacházející se na obytném sídlišti, bez jakýchkoli pochybností místem veřejnosti přístupným. Co se týče naplnění znaku, že obžalovaný spáchal takový čin opětovně, pod tento pojem lze zahrnout jakýkoli případ opakování určitého trestného činu tímž pachatelem. Nevyžaduje se, aby pachatel byl za takový čin již dříve pravomocně odsouzen či potrestán, není důležitá ani povaha dřívějšího odsouzení (např. je nevýznamné, že ohledně něj již platí fikce neodsouzení) a ani okolnost, zda jde jen o pokus či přípravu tohoto trestného činu. Z hlediska naplnění znaku opětovně je rovněž irelevantní délka doby, která uplynula od spáchání dřívějšího činu, který pachatel nyní opakoval, popřípadě délka doby, jež uplynula od předchozího odsouzení za něj (ŠAMAL, P. a kol., Trestní zákoník. Komentář, 2. vydání, C. H. Beck, 2012, s. 3324). Jedině v případě, že od spáchání předchozího trestného činu výtržnictví uplynula značně dlouhá doba (což v projednávané věci

neplatí), lze tuto okolnost zohlednit, avšak až při stanovení druhu a výměry trestu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. 6 Tdo 84/2011, publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 58/2011 tr.). Pokud jde o formu zavinění, obžalovaný ve vztahu ke všem shora vyjmenovaným trestným činům věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zákonem chráněný zájem (ublížit poškozené na zdraví, vyvolat v ní obavu o její život a zdraví, vzbudit veřejné pohoršení), a ve vztahu k přečinu ublížení na zdraví podle § 146 trestního zákoníku a k přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 trestního zákoníku tento následek dle provedené dokazování jednoznačně vyvolat chtěl; v případě přečinu výtržnictví podle § 358 trestního zákoníku pro případ, že tyto následky jeho jednání vyvolá, byl s možností jejich vzniku minimálně srozuměn, uvedených přečinů se tedy dopustil v úmyslu přímém podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, resp. minimálně v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

34. Při úvaze o druhu a výši trestu soud hodnotil společenskou škodlivost trestných činů, osobu obžalovaného, možnost nápravy, polehčující a přitěžující okolnosti, dosavadní způsob života a jeho chování po činu, tedy veškeré skutečnosti uvedené v ustanovení §§ 38, 39 trestního zákoníku, §§ 41, 42 trestního zákoníku. Obžalovanému hrozí v rámci zákonné trestní sazby vůdčího zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) trestního zákoníku trest odnětí svobody na 2 léta až 8 let. Jakékoli okolnosti polehčující u obžalovaného zcela absentují, obžalovaný trestnou činností v plném rozsahu popíral a neprojevil žádný náhled na své jednání nebo jakoukoli lítost nad tím, čeho se dopustil, i v závěrečné řeči obžalovaný ze všech negativních důsledků pro jeho osobu vinil poškozenou, když její jednání označil za mstu vůči své osobě. Za okolnosti přitěžující je naopak třeba považovat, že obžalovaný se dopustil celkem pěti trestných činů, a to převážně nikterak bagatelních, ve vícečinném souběhu, a většiny trestné činnosti se dopouštěl i poté, co již byl v minulosti soudně trestán (byť k odsouzení Okresním soudem v Jičíně již nelze přihlížet jako k formální právní skutečnosti, dopouštěl se obžalovaný protiprávního jednání i po – tehdy jeho druhém – odsouzení ve věci zdejšího soudu pod sp. zn. 6 T 137/2018). Jako okolnost přitěžující lze považovat i celkovou dobu páčání nejzávažnějšího zločinu, která výrazně překročila dobu „řádově v měsících“, která se dovozuje jako doba nutná k naplnění kvalifikačního znaku páčání projednávaného trestného činu po delší dobu ve smyslu § 199 odst. 2 písm. d) trestního zákoníku. Společenskou škodlivost jeho jednání velmi výrazně zvyšuje intenzita protiprávního jednání, kterého se vůči své přítelkyni dopouštěl, jakož i skutečnost, že tohoto jednání se dopouštěl převážně i v době, kdy proti němu bylo již vedeno trestní stíhání pro zvláště závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku ve věci zdejšího soudu pod sp. zn. 1 T 88/2018, kterého se obžalovaný dopustil tím, že dne 14. 10. 2016 se po rozchodu s bývalou přítelkyní za použití verbálního i fyzického násilí zmocnil jejího majetku (zejm. dárků, které jí v době trvání vztahu dal). Ačkoli byl tedy obžalovaný již trestně stíhán pro protiprávní jednání, k němuž došlo během jeho jiného, též výrazně asymetrického vztahu, tak mu tato skutečnost vůbec nebránila v tom, aby se vůči své další přítelkyni dopustil násilí a hrubého jednání řádově vyšší intenzity, a takto jednal po podstatně delší dobu většiny trvání jejich soužití. K jakékoli (pozitivní) změně chování u obžalovaného nedošlo ani poté, co byl pro jinou trestnou činnost ke dni 25. 10. 2018 pravomocně odsouzen k podmíněně odloženému trestu odnětí svobody. Při stanovení druhu trestu proto soud dospěl k závěru, že jakýkoli jiný trest než nepodmíněný trest odnětí svobody u obžalovaného nepřichází v úvahu, pokud vzhledem k právní kvalifikaci jeho jednání většina alternativních trestů ani nepřichází v úvahu a trest podmíněně odložený, který mu byl naposledy ukládán, se zcela minul zamýšleným převýchovným účinkem. Při úvaze o výši trestu pak soud negativně hodnotil dlouhou dobu, po kterou se obžalovaný protiprávního jednání dopouštěl, a zavrženímhodný způsob jeho provedení, když ve vztahu k poškozené šlo o poměrně intenzivní komplex fyzického napadání, hrubých nadávek a urážek a vyhrožování, završený v posledním případě téměř brutálním fyzickým napadením. Jediným důvodem, proč soud vyměřil obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3,5 let jako trest ještě v rozmezí první třetiny zákonné trestní sazby,

bylo zohlednění podmíněně odloženého trestu v trvání 3 let ve věci 1 T 88/2018, když se obžalovaný dopustil zde projednávané trestné činnosti ve zkušební době započtené z odsouzení, k němuž byl v citované věci ukládán souhrnný trest, kdy obžalovaný v citované věci aktuálně projednávanými skutky porušil požadavek na vedení řádného života a lze tedy očekávat rozhodnutí o neosvědčení se ve zkušební době podmíněného odsouzení. Soudem vyměřený trest pak dává obžalovanému dostatečný prostor k tomu, aby se během výkonu trestu zamyslel nad neakceptovatelností svého jednání v partnerských vztazích, přehodnotil způsob řešení partnerských neshod, a aby měl po výkonu trestu dostatečnou a důraznou motivaci podobné jednání již vícekrát neopakovat.

35. Pro výkon uloženého trestu odnětí svobody pak soud zařadil obžalovaného podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou, neboť u něj nejsou splněny podmínky pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou a soud neshledal důvody pro postup podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku.

36. K trestnímu řízení se se svými nároky připojily též poškozené Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky (VZP ČR) a [celé jméno poškozené], soud se tedy musel zabývat i otázkou náhrady škody a nemajetkové újmy, kdy při posuzování přiznání výše náhrady vycházel zejména z výpovědí a z předložených listinných důkazů s přihlédnutím k jednotlivým vyčíslením škody. Poškozená VZP ČR se k trestnímu řízení připojila s částkou 9 392 Kč, představující náklady spojené s poskytnutím lékařské péče poškozené [celé jméno poškozené]. Poškozená pak vyúčtování těchto úkonů řádně doložila a v rámci provedeného dokazování byla jednoznačně prokázána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem škody, soud tedy rozhodl tak, že poškozené náklady za poskytnutou lékařskou péči v uplatněném rozsahu ve smyslu § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal a obžalovaného zavázal k jejich uhrazení. Nárok poškozené Claudie Lichtensteinové se skládal z náhrady škody za poškozené mobilní telefony ve výši 19 500 Kč, náhrady nemajetkové újmy na zdraví – bolestného ve výši 158 024,64 Kč a náhrady nemajetkové újmy spočívající v utrpěných psychických útrapách ve výši 300 000 Kč. Co se týče jednotlivých vznesených nároků, v případě náhrady škody za poškozené mobilní telefony dospěl soud po provedeném dokazování k závěru, že se nejedná o škodu, která by vznikla v přímé příčinné souvislosti s tou složkou jednání obžalovaného, kvalifikovanou jako týrání osoby žijící ve společném obydlí (tj. fyzické a psychické týrání), a rozšíření v žalobním návrhu označeného skutku o eventuální přečin poškození cizí věci nepřicházelo s ohledem na zachování totožnosti skutku v úvahu, v tomto proto soudu nezbylo než poškozenou odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních. V případě psychických útrap soud neměl v trestním řízení za dostatečně zjištěnou a konkretizovanou míru těchto útrap, jakož ani konkrétně vyjádřenou prognózu následků těchto útrap pro další život poškozené, v tomto směru měl soud sice k dispozici znalecký posudek zpracovatelů MUDr. Tauše a PhDr. Lejskové, dle něhož poškozená utrpěla PTSD, ta odezněla a zanechala pouze přetrvávající lehkou úzkostnou poruchu a lehkou poruchu přizpůsobení, jednalo se nicméně jen o jednu z mnoha otázek znaleckého posudku a tato v něm nebyla (s ohledem na účel posudku) více rozváděna. Hodnocení výše satisfakce, která by odpovídala intenzitě požitých útrap a dostatečná, přiměřená a spravedlivá, by si dle názoru soudu vyžádalo další rozsáhlé zkoumání a dokazování, výrazně přesahující možnosti trestního řízení, i v rozsahu tohoto nároku proto soud poškozenou odkázal na občanskoprávní řízení. V případě bolestného soud shledal uplatnění nárok jako řádný a přezkoumatelný, výše bolestného byla v návaznosti na ve spisu založené lékařské zprávy dostatečně objektivizována a vypočtena odpovídajícím způsobem, soud tak v případě bolestného musel korigovat jeho výši toliko co bolesti, kterou znalkyně MUDr. Škodová označila jako „analogicky pro opakovaný psychický šok – 200 bodů“. Znalkyně uvedla, že v případě posledního incidentu započítala vysokou zátěž, tu započítala analogicky jako traumatický šok ohodnocený 200 body, nicméně s ohledem na to, že uvedené zranění nebylo objektivizováno v lékařských zprávách, nemohl soud takovouto náhradu přiznat. Je logickou úvahou, že s vysokou pravděpodobností poškozené obdobná újma vnikla,

nicméně za situace, kdy nebyla objektivně stanovena a může být sporná, nezbylo soudu než v souladu se zásadou in dubio pro reo stanovit výši bolestného způsobem pro obžalovaného příznivějším. Po přepočtení bolestného tak soud poškozené přiznal nárok na náhradu nemajetkové újmy ve výši 94 254,64 Kč, se zbytky uplatněných nároků ji pak podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení, pokud se strany práva na odvolání již nevzdaly. V téže lhůtě, nebo ve lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci. Státní zástupce může rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Liberec 22. ledna 2020

JUDr. Romana Staňková
soudkyně